

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 382/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 112/2014 z 25. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivý

proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 112/2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 104/2006 sa sťažovateľ ako navrhovateľ domáhal určenia, že rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je neplatné a pracovný pomer medzi ním a NsP Trebišov, a. s. (ďalej aj „odporca“), ktorý bol založený pracovnou zmluvou č. 39/1989 z 2. januára 1989, naďalej trvá. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 104/2006 z 11. septembra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 11. septembra 2009“) rozhodol tak, že návrh sťažovateľa zamietol. Okresný súd následne rozsudok z 11. septembra 2009 doplnil rozsudkom sp. zn. 10 C 104/2006 zo 6. novembra 2009 (ďalej len „doplňujúci rozsudok“), ktorým spresnil jeho výrok.

Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľom rozsudkom č. k. 2 Co 46/2010-318, 2 Co 47/2010 z 10. februára 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 10. februára 2011“) zrušil rozsudok okresného súdu z 11. septembra 2009 v spojení s jeho doplňujúcim rozsudkom a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 C 104/2006 z 25. októbra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 25. októbra 2013“), ktorým návrh sťažovateľa opäť zamietol s tým, že dospel k záveru, podľa ktorého po transformácii Nemocnice s poliklinikou v Trebišove na NsP Trebišov, a. s., došlo u odporcu ako zamestnávateľa sťažovateľa schválením organizačného poriadku účinného od 1. decembra 2005 k organizačným zmenám, v dôsledku ktorých sa ako zamestnanec odporcu stal nadbytočným a postup odporcu týkajúci sa splnenia ponukovej povinnosti, ako aj splnenia všetkých ostatných podmienok platnosti výpovede vyhodnotil ako správny.

Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu z 25. októbra 2013 podal odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Krajský súd sa v rozsudku č. k. 2 Co 112/2014-559 z 25. februára 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 25. februára 2015“) stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a jeho rozsudok z 25. októbra 2013 potvrdil.

Odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 25. februára 2015 považuje sťažovateľ za nepreskúmateľné a ústavne neakceptovateľné, pretože sa v ňom krajský súd podľa neho jeho námietkami uvedenými v odvolaní vôbec nezaoberal.

Rozsudok krajského súdu z 25. februára 2015 je podľa sťažovateľa nesprávny, pretože v jeho prípade mu bola výpoveď z organizačných dôvodov daná predčasne, a vo vzťahu k odôvodneniu tohto tvrdenia chronologicky popísal sled podľa neho relevantných udalostí predchádzajúci podaniu jeho výpovede odporcom:

„28. 11. 2005 - predloženie ORGANIZAČNÉHO PORIADKU predsedom predstavenstva [REDAKOVANÉ] predstavenstvu NsP Trebišov, a. s., k naštudovaniu

01. 12. 2005 - nadobudnutie účinnosti ORGANIZAČNÉHO PORIADKU (podľa nášho názoru neplatné, v dôsledku neschválenia organizačného poriadku v zmysle stanov)

- vznik pracovného pomeru p. [REDAKOVANÉ], ktorý prevzal časť pracovnej náplne sťažovateľa,

20. 12. 2005 - schválenie ORGANIZAČNÉHO PORIADKU jediným akcionárom NsP Trebišov, a. s., predsedom Košického samosprávneho kraja (podľa nášho názoru neplatné, v dôsledku neschválenia organizačného poriadku v zmysle stanov)

03. 01. 2005 - odvolanie sťažovateľa z funkcie vedúceho Prevádzkového odboru

10. 01. 2006 - schválenie celého ORGANIZAČNÉHO PORIADKU predstavenstvom NsP Trebišov, a. s.,

08. 03. 2006 - doručenie výpovede sťažovateľovi

24. 04. 2006 - uzavretie pracovnej zmluvy medzi p. [REDACTED] - zamestnanec a NsP Trebišov, a. s., - zamestnávateľ, ktorá prevzala časť pracovnej náplne sťažovateľa

01. 05. 2006 - nástup p. [REDACTED] do práce

30. 06. 2008 - schválenie ORGANIZAČNÉHO PORIADKU jediným akcionárom NsP Trebišov, a. s., predsedom Košického samosprávneho kraja v zmysle stanov NsP Trebišov, a. s., čl. XXII. odst. 1 v intenciách, tak ako ho schválilo predstavenstvo NsP Trebišov, a. s. “

Sťažovateľ vo vzťahu k záveru súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci týkajúcejmu sa tvrdenia o tom, že v konaní bol preukázaný dôvod, na základe ktorého sa sťažovateľ stal nadbytočným [§ 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce], uviedol, že základnou a rozhodujúcou povinnosťou predstavenstva odporcu, ktoré bolo menované rozhodnutím zakladateľa pri podpise zakladateľskej listiny 10. júna 2005, bolo do 1. decembra 2005, t. j. do dňa začatia činnosti spoločnosti, právoplatne schváliť a vydať organizačný poriadok ako celok a následne v súlade so stanovami akciovej spoločnosti v zmysle článku XXII bodu 1 predložiť predmetný schválený organizačný poriadok na schválenie valnému zhromaždeniu. Zároveň zdôraznil, že uvedený organizačný poriadok, ktorého súčasťou je aj organizačná štruktúra odporcu označená ako časť „D“ predmetného dokumentu, mal byť v zmysle stanov vydaný a schválený ako celok.

V ďalšom texte sťažnosti sťažovateľ popísal štruktúru organizačného poriadku a priebeh procesu transformácie a schválenia organizačného poriadku v prípade NsP Spišská Nová Ves, a. s.

Sťažovateľ taktiež v rámci svojej argumentácie poukázal na to, že krajský súd v rozsudku z 10. februára 2011, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu z 11. septembra 2009, uviedol, že „z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nie je zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal s tvrdením žalobcu, že mu nebolo ponúknuté žiadne vhodné miesto, napriek tomu, že na novovytvorené funkcie boli prijatí noví pracovníci...“, a taktiež na to, že keďže podľa jeho názoru „schválenie organizačného poriadku úzko súvisí

s organizačnou zmenou, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa náležitým spôsobom zistiť a v dôvodoch rozsudku uviesť, na základe čoho vzal za preukázané, že organizačný poriadok a organizačná štruktúra bola NÁLEŽITÝM SPÔSOBOM PREJEDNANÁ ešte predtým, než bola žalobcovi doručená výpoveď“.

V nadväznosti na uvedené závery krajského súdu sťažovateľ v predmetnom konaní následne predložil dôkazy, ktorými podľa neho jednoznačne preukázal, že organizačný poriadok a zároveň jeho časť označená ako „D“ – organizačná štruktúra v danom prípade nemohli byť a ani neboli náležitým spôsobom prerokované a schválené. Napriek tejto skutočnosti okresný súd v rozsudku z 10. februára 2011 uviedol, že v konaní neboli „produkované žiadne dôkazy“, ktoré by rozporovali závery okresného súdu týkajúce sa skutkového stavu predmetnej veci predovšetkým vo vzťahu k vykonaným organizačným zmenám.

Podľa sťažovateľa sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci nevysporiadali s jeho námietkami zásadného významu, ako ani s ním v konaní predloženými dôkazmi, a preto uvedený postup týchto súdov možno podľa neho považovať za arbitrárny a svojvoľný.

Zo zápisnice zo zasadnutia predstavenstva odporcu z 28. novembra 2005 podľa sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že na ňom bol členom predstavenstva ešte len rozdaný návrh organizačného poriadku na preštudovanie, avšak nedošlo k jeho vydaniu a schváleniu, resp. predstavenstvo ho na tomto zasadnutí ani neodporučilo predložiť jedinému akcionárovi v pôsobnosti valného zhromaždenia na schválenie. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že nevydaním a nepredložením organizačného poriadku na schválenie valnému zhromaždeniu došlo zo strany predstavenstva k porušeniu stanov odporcu (konkrétne čl. XXII, ods. 1). Sťažovateľ ďalej uviedol, že predstavenstvo odporcu schválilo organizačný poriadok tejto obchodnej spoločnosti preukázateľne až 10. januára 2006, a v tejto súvislosti poukázal na zápisnicu z uvedeného dňa, v ktorej je uvedené: „Predseda predstavenstva

predložil upravený organizačný poriadok NsP, a. s dal hlasovať za jeho schválenie. Organizačný poriadok bol jednohlasne odsúhlasený.“

Rozhodnutie jediného akcionára odporcu urobené pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia z 20. decembra 2005 považuje sťažovateľ pre jeho rozpor so stanovami tejto spoločnosti za neplatné, pretože išlo o predčasný úkon, ktorý bol generálnym riaditeľom tejto spoločnosti podľa neho zneužitý na účelové konanie v snahe zbaviť sa sťažovateľa jeho odvolaním z funkcie ešte pred tým, ako bol schválený organizačný poriadok predstavenstvom odporcu, t. j. pred 10. januárom 2006.

V uvedenej súvislosti sťažovateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že organizačný poriadok odporcu nebol v zmysle stanov tejto spoločnosti schválený jediným jej akcionárom (predsedom Košického samosprávneho kraja) až do roku 2008 a k jeho schváleniu jediným akcionárom došlo až na základe upozornenia sťažovateľa v uvedenom konaní rozhodnutím z 30. júna 2008.

Odporca v predmetnom konaní na základe výzvy predložil okresnému súdu na pojednávaní konanom 25. októbra 2013 svoj list z 24. októbra 2013, ktorým mu oznámil, že okrem zápisnice zo zasadnutia predstavenstva z 20. decembra 2005 za obdobie od 28. novembra 2005 až do 10. januára 2006 nemá iné listinné dôkazy. Týmto listom z 24. októbra 2013 odporca podľa sťažovateľa potvrdil skutočnosť, že do 20. decembra 2005 organizačný poriadok nebol predstavenstvom odporcu prerokovaný, schválený a predložený na schválenie valnému zhromaždeniu tejto spoločnosti v zmysle jej stanov. Na základe uvedeného tento list možno považovať za hlavný dôkaz o neschválení organizačného poriadku, ktorým sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci vôbec nezaoberali.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že odporca 3. januára 2006, t. j. v čase jeho odvolania z funkcie vedúceho prevádzkového odboru, ako ani 8. marca 2006, t. j. v čase

doručenia výpovede sťažovateľovi, nedisponoval schváleným organizačným poriadkom, na základe ktorého by mu bolo možné dať výpoveď z organizačných dôvodov.

Sťažovateľ poukázal na vyjadrenie odporcu k žalobe z 26. mája 2006, ktoré je v zásade totožné s jeho vyjadrením z 24. októbra 2013 a v rámci ktorého odporca uviedol, že predstavenstvo odporcu na svojom zasadnutí 28. novembra 2005 schválilo novú organizačnú štruktúru celej akciovej spoločnosti, ktorú schválil jediný akcionár, a to Košický samosprávny kraj rozhodnutím z 20. decembra 2005, čím došlo k prijatiu organizačných zmien a zásad pre vznik nového organizačného poriadku spoločnosti, čím vstúpila do platnosti nová organizačná štruktúra, na základe čoho odporca pristúpil k jej uplatňovaniu v pracovnoprávnej oblasti v celej akciovej spoločnosti. V liste z 24. októbra 2006 odporca navyše dodal, že upravený organizačný poriadok a organizačná štruktúra odporcu boli schválené 10. januára 2006 predstavenstvom tejto spoločnosti z dôvodu zmien na ekonomickom úseku. Z odôvodnenia rozsudku z 25. februára 2013 vyplýva, že na základe takto ustáleného skutkového stavu (pozri stranu 11) rozhodoval aj okresný súd.

Uvedené vyjadrenia odporcu sú podľa sťažovateľa zavádzajúce, pretože 28. novembra 2005 nemohlo dôjsť k schváleniu zmeny organizačnej štruktúry, pretože v tom čase ešte nebol schválený organizačný poriadok ako celok, ktorého súčasťou označenou ako časť „D“ je organizačná štruktúra. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na neexistenciu písomného vyhotovenia údajne schválenej zmeny organizačnej štruktúry z 28. novembra 2005, existovalo len písomné vyhotovenie znenia organizačného poriadku ako celku, ktorého súčasťou označenou ako časť „D“ je aj organizačná štruktúra, ktorý bol predstavenstvom odporcu schválený 10. januára 2006 a predsedom Košického samosprávneho kraja až 30. júna 2008. Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že v predmetnom konaní jednoznačne preukázal nezákonnosť použitia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo strany odporcu, a preto výpoveď z pracovného pomeru danú mu odporcom možno považovať za neplatnú.

S poukazom na uvedené sťažovateľ konštatoval, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci sa s jeho argumentáciou dostatočne nevysporiadali a taktiež nezhodnotili ním predložené dôkazy v konaní, ale namiesto toho sa zaoberali iba otázkou, či rozhodnutie jediného akcionára z 20. decembra 2005 bolo podpísané RNDr. Rudolfom Bauerom, ktorý bol v tom čase predsedom Košického samosprávneho kraja, t. j. oprávnenou osobou v zmysle zákona.

V predmetnom konaní podľa sťažovateľa nebolo preukázané, že odporca si riadne splnil svoju povinnosť a pred doručením výpovede mu ponúkol pracovné miesto primerané jeho vzdelaniu a praxi, t. j. jeho kvalifikácii, ale ponúkal mu pracovné miesto, ktoré sa v rámci organizačnej štruktúry nenachádzalo (funkcia správcu registratúry), t. j. v realite neexistovalo, a naopak, v konaní podľa neho preukázal, že odporca na zrušené pracovné miesto prijal dvoch zamestnancov, konkrétne [REDACTED] a [REDACTED], t. j. predložil dôkazy o neopodstatnenosti použitia odporcom danej výpovede. S dôkazmi predloženými v uvedenej súvislosti sťažovateľom v konaní sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci taktiež nevysporiadali.

Z uvedeného vyplýva, že podľa sťažovateľa sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nevysporiadali so zásadnými otázkami relevantnými pre rozhodnutie tejto veci, ako ani s dôkazmi ním predloženými v konaní, a preto je podľa neho možné konštatovať, že rozsudok krajského súdu z 25. februára 2015, ako aj rozsudok okresného súdu z 25. októbra 2013 sú nesprávne, nepreskúmateľné, ústavne neakceptovateľné, arbitrárne a svojvoľné.

Podľa sťažovateľa v danom prípade neboli splnené procesné podmienky na podanie dovolania, pričom poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 3 Cdo 97/2010, 6 Cdo 134/2010, 7 Cdo 09/2011, 6 Cdo/25/2012, ako aj na rozsudok

R 125/1999 a R 6/2000 súvisiace s aplikáciou § 237 a nasl. OSP, a preto podal v tejto veci priamo sťažnosť ústavnému súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd svojím nálezom rozhodol, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli rozsudkom krajského súdu z 25. februára 2015 porušené, uvedený rozsudok zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie a krajský súd zaviazne na úhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,75 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu z 25. februára 2015. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd sa podľa sťažovateľa s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa otázok zásadných pre rozhodnutie vo veci samej (otázka riadneho schválenia organizačného poriadku, ktorým došlo k zmenám organizačnej štruktúry odporcom pred podaním výpovede sťažovateľovi, otázka splnenia ponukovej povinnosti vhodného pracovného miesta odporcom a otázka zániku jeho pracovného miesta v rámci organizačnej štruktúry), ako ani s ním predloženými dôkazmi v rámci odôvodnenia svojho rozsudku z 25. februára 2015 riadne nevysporiadal, v dôsledku čoho možno uvedené rozhodnutie považovať za arbitrárne a ústavne neakceptovateľné.

Ústavný súd preskúmal odôvodnenia rozsudku krajského súdu z 25. februára 2015, v ktorom tento súd v podstatnom uviedol:

„Krajský súd na základe podaného odvolania vec prejednal. Rozsudok vyhlásil verejne v súlade s ust. § 156 ods. 1 O. s. p., pričom verejné vyhlásenie rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu v súlade s ust. § 156 ods. 3 O. s. p. .

Odvolačný súd po preskúmaní veci podľa § 212 ods. 1, 3 O. s. p. dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Odvolačný súd má za to, že odvolanie žalobcu je v celom rozsahu neopodstatnené. S odvolacími námietkami žalobcu sa súd prvého stupňa v priebehu prvostupňového konania náležitým spôsobom vysporiadal. Svoje závery o nedôvodnosti týchto námietok a nedôvodnosti žalobného návrhu jednoznačne a presvedčivo uviedol v dôvodoch napadnutého rozsudku a s týmito závermi súdu prvého stupňa sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Vzhľadom k tomu sú potom aj všetky odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, keďže v odvolacom konaní žalovaný v podstate len zopakoval všetko čo prednášal v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, pričom s týmito žalobnými tvrdeniami a prednesmi sa súd prvého stupňa náležitým spôsobom vypořiadal.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.“

Ústavný súd preskúmal aj rozsudok okresného súdu z 25. októbra 2013 v plnom rozsahu, pretože krajský súd na jeho závery v celosti odkázal. Okresný súd v podstatnej časti odôvodnenia svojho rozsudku z 25. októbra 2013 uviedol:

«Zhodnotiac výsledky vykonaného dokazovania súd dospel k tomuto právnemu záveru:

Podľa ust. § 252b Zákonníka práce v znení zákona č. 49/2009... Výpoveď odporcu ako zamestnávateľa pre navrhovateľa ako zamestnanca posúdil podľa zák. č. 311/2001 Z. z. v znení účinnom do 31. 8. 2007 /zákoník práce v znení zákona č. 124/2006 Z. z., ďalej len Zákonník práce/.

V konaní bolo preukázané, že transformáciou Nemocnice s poliklinikou v Trebišove na Nemocnicu s poliklinikou Trebišov a. s., so sídlom v Trebišove, došlo u odporcu, ako u zamestnávateľa navrhovateľa schválením organizačného poriadku účinného od 1. 12. 2005 k organizačným zmenám, v dôsledku ktorých sa navrhovateľ ako zamestnanec odporcu stal nadbytočným. /§ 63 ods. 1 písm. b) Zák. práce/. Navrhovateľ namietal skutočnosť, že organizačný poriadok odporcu účinný od 1. 12. 2005, schválený rozhodnutím jediného akcionára dňa 20. 12. 2005, t. j. RNDr. Rudolfom Bauerom, ako predsedom KSK, nenadobudol účinnosť a to z dôvodu, že RNDr. Rudolf Bauer citované rozhodnutie podpísal po vyhlásení volieb orgánov KSK, ktoré boli vyhlásené rozhodnutím predsedu NR SR č. 235/2005 Z. z. na sobotu 26. 11. 2005. Z výsledkov hlasovania uverejnených Štatistickým úradom SR o počte a podiele platných hlasov odovzdaných pre kandidátov na predsedov podľa samosprávnych krajov z novembra 2005 vyplýva, že tak ako Zdenko Trebuľa aj Rudolf Bauer boli kandidáti postupujúcimi do druhého kola volieb. Zvolený kandidát JUDr. Zdenko Trebuľa zložil sľub podľa § 16 ods. 2 Zák. č. 302/2001 Z. z.,

dňa 9. 1. 2006 na ustanovujúcom zasadnutí Zastupiteľstva KSK. Súd zastáva názor, že až týmto dňom mohol JUDr. Zdenko Trebuľa začať vykonávať mandát predsedu KSK a úkony RNDr. Rudolfa Bauera vykonané do uvedeného dňa spôsobili právne účinky týchto úkonov. Reálny výkon mandátu predsedu VÚC, podľa názoru súdu vyžaduje dva predpoklady. Jedným z nich je voľba, druhým zloženie slubu. Voľba sa stáva platnou zložením slubu, ktorý má konštitutívny charakter. Z uvedeného vyplýva, že pred zložením slubu nemôže začať plynutie funkčného obdobia. Vzhľadom na uvedené vyhlásenie výsledkov druhého kola volieb o zvolení JUDr. Zdenka Trebuľu, ako predsedu KSK, dňom 11. 12. 2005, je bez právneho významu. Súd posúdil námietku navrhovateľa ohľadne skutočnosti, že organizačný poriadok odporcu nebol prerokovaný valným zhromaždením KSK, tiež za právne bezvýznamnú a to vzhľadom k ust. zák. č. 302/2001 Z. z., podľa § 2 cit. zákona orgánmi samosprávneho kraja sú jeho zastupiteľstvo a predseda samosprávneho kraja. Podľa § 16 ods. 3 cit. zák., predseda samosprávneho kraja ho zastupuje navonok, v majetkoprávných vzťahoch, v pracovnoprávných vzťahoch je štatutárnym orgánom. Rozhodnutie aj vo veciach, v ktorých zákon venuje samosprávnemu kraju rozhodovanie o právach a povinnostiach právnických osôb a fyzických osôb v oblasti verejnej správy vecí, o ktorých na jeho návrh rozhoduje organizačný útvar úradu určený v organizačnom poriadku úradu. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že organizačný poriadok odporcu schválený dňa 20. 12. 2005 rozhodnutím RNDr. Rudolfa Bauera, ako predsedu KSK, t. j. ako jeho štatutárneho zástupcu, je platným organizačným poriadkom odporcu.

Porovnaním organizačného poriadku odporcu a to v časti organizačného členenia hospodársko-technického úseku mal súd za preukázané, že u odporcu došlo k organizačným zmenám. Tieto organizačné zmeny odporcu boli preukázané aj konkrétnymi pracovnými náplňami pred organizačnou zmenou a po organizačnej zmene zamestnancov odporcu, konkrétne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. j. navrhovateľa. Porovnaním obsahu pracovnej náplne [REDAKOVANÉ], po organizačnej zmene a pracovnej náplne navrhovateľa pred organizačnou zmenou je zrejmé, že pracovná náplň navrhovateľa pred organizačnou zmenou sa stala pracovnou náplňou [REDAKOVANÉ], po organizačnej zmene. V podstate pribudla k dovedajšej pracovnej náplni [REDAKOVANÉ]. Tieto dôkazy preukázali tvrdenia odporcu, že organizačné zmeny u odporcu boli

vykonané za účelom zefektívnenia práce a zníženia počtu technicko-hospodárskych pracovníkov. Tým bolo preukázané, že z dôvodu organizačných zmien sa navrhovateľ ako zamestnanec - a okrem neho aj ďalší zamestnanci - pre odporcu ako zamestnávateľa stal nadbytočným a tým bola preukázaná príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou navrhovateľa a organizačnými zmenami odporcu /§ 63 ods. 1 písm. b) Zák. práce/.

Odporca preukázal, že navrhovateľovi pred doručením výpovede ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, inú prácu, konkrétne prácu strážnika na vrátnici, prácu vedúceho registratúry. Aj keď ponúknuté pracovné miesta, resp. pracovné miesto strážnika nezodpovedá vzdelaniu navrhovateľa /navrhovateľ má vysokoškolské vzdelanie/ nebolo v konaní preukázané, že odporca ako zamestnávateľ mal pre navrhovateľa voľné iné pracovné miesto a že toto pracovné miesto navrhovateľovi neponúkol. K tomu je potrebné dodať, že navrhovateľ v konaní túto skutočnosť ani netvrdil.

Súd dospel k záveru, že pokiaľ odporca ako zamestnávateľ nemal voľné také pracovné miesto, ktoré by bolo pre navrhovateľa ako zamestnanca vhodné, odporca splnil svoju povinnosť tým, že mu ponúkol inak vhodnú prácu, aj keď menej kvalifikovanú. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ jednoznačne odmietol prejsť na túto prácu /§ 63 ods. 2 písm. b) Zák. práce/. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že navrhovateľ ako zamestnanec odporcu bol oboznámený s organizačnou zmenou svojho zamestnávateľa a taktiež bolo preukázané, že pri výpovedi odporcu pre navrhovateľa bola splnená zákonná podmienka prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zák. práce. Túto skutočnosť uviedol v návrhu sám navrhovateľ. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal vyslovenia, že rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zák. práce, je neplatné a pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom naďalej trvá, ako nedôvodnú zamietol.

V predmetnej veci súd vykonal rozsiahle dokazovanie, dôkazy vyhodnotil jednotlivo aj v súvislostiach a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Výkonný orgán odporcu - predstavenstvo spoločnosti schválilo na svojom zasadnutí dňa 28. 11. 2005 novú organizačnú štruktúru celej akciovej spoločnosti. Jediný akcionár a to Košický samosprávny kraj túto organizačnú štruktúru schválil a to rozhodnutím zo dňa 20. 12. 2005, čím boli zároveň prijaté organizačné zmeny a zásady pre vznik nového

organizačného poriadku spoločnosti. Týmto vstúpila do platnosti nová organizačná štruktúra v zmysle ktorej odporca pristúpil k jej uplatňovaniu v pracovnoprávnej oblasti v celej akciovej spoločnosti. Upravený organizačný poriadok a organizačnú štruktúru NsP Trebišov a. s. schválilo dňa 10. 1. 2006 predstavenstvo spoločnosti z dôvodu zmien na ekonomickom úseku.

Listom zo dňa 3. 1. 2006, ktorý bol navrhovateľovi doručený dňa 4. 1. 2006 bola navrhovateľovi oznámená organizačná zmena týkajúca sa jeho pracovného zaradenia. Nemocnica s poliklinikou Trebišov, príspevková organizácia mala v rámci svojej pôvodnej organizačnej štruktúry tri odbory, ktoré boli následne zlúčené do jedného a to technický odbor, prevádzkový odbor a odbor starostlivosti o základné fondy. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o výkon príbuzných činností, v rámci racionalizácie a zvýšenia efektívnosti práce na tomto úseku riadenia, došlo schválením novej organizačnej štruktúry Nemocnice s poliklinikou Trebišov a. s., zo dňa 20. 12. 2005 k zániku troch pôvodných odborov, ich zlúčením a vytvorením jediného prevádzkovo technického odboru, ktorého vedením bol poverený jeden z pôvodných vedúcich týchto odborov a to [REDAKOVANÉ] a dvaja vedúci bývalých odborov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa stali nadbytočnými.

Prevádzkovotechnický odbor Nemocnice s poliklinikou Trebišov a. s., v rámci schválenej organizačnej štruktúry mal tri oddelenia a to oddelenie prevádzkových činností, oddelenie energetiky, OBP PO VTZ a životného prostredia a oddelenie údržby, zdravotnej techniky a investícií. Vedením týchto oddelení boli poverení pôvodní pracovníci na týchto oddeleniach. Nie je teda pravdou tvrdenie navrhovateľa, že oddelením prevádzkových činností bola v ďalšom poverená [REDAKOVANÉ].

Z vyššie uvedeného vyplýva, že zánikom pôvodných odborov sa stali ich vedúci pre odporcu nadbytočnými. Rovnako ako navrhovateľa sa dotknutá organizačná zmena dotkla aj [REDAKOVANÉ], ktorý viedol rovnaké konanie na Okresnom súde v Trebišove pod sp. zn. 2C/9/2007 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 4Co/209/2009. V tomto konaní ani odvolací súd nespochybnil, že došlo k organizačnej zmene a že dvaja bývalí vedúci vyššie uvedených odborov sa stali nadbytočnými...

Organizačná zmena sa dotýka aj navrhovateľa a nie je dôvod spochybňovať závery súdu vo veci Okresného súdu Trebišov sp. zn. 2C/9/2007 v spojení s rozhodnutím Krajského

súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/209/2009. Pokiaľ neboli produkované dôkazy, ktoré by takto ustálený stav rozporovali. Súd má zato, že zo strany navrhovateľa neboli predložené žiadne dôkazy, ktoré by vyšším súdom ustálený skutkový stav rozporovali.

Podľa názoru Ústavného súdu, ak súd rieši právnu otázku /tú istú, alebo analogickú/, ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími rozhodnutiami nekoná v súlade s princípom právnej istoty a môže tým porušiť právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu /Ústavný súd SR v náleze sp. zn. III. ÚS 152/06 a obdobie v mnohých ďalších rozhodnutia /.

Zo strany navrhovateľa neboli predložené žiadne dôkazy, ktoré by ustálený stav v zmienenom konaní spochybňovali a súd má zato, že súd nemá žiadny dôvod otázku existencie organizačnej zmeny a nadbytočnosti navrhovateľa riešiť odlišným spôsobom ako bola táto otázka vyriešená v právoplatnom rozhodnutí a aj v tomto konaní pri predchádzajúcom rozhodnutí, kde v tejto časti bolo rozhodnuté.

Je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že organizačná zmena a jej prijatie bolo platné, účinné a následne v súlade so zákonníkom práce vykonané.

Súd v predmetnej veci vykonal rozsiahle dokazovanie na podnet navrhovateľa. Súdna prax ustálila, že organizačná zmena je individuálnym aktom riadenia, nie je právnym úkonom ani správnym aktom, a preto nepodlieha preskúmvaniu súdom /rozsudok NS SR 6Sžo/130/2009/. V tomto smere sa súd môže obmedziť len na existenciu organizačnej zmeny a príčinnú súvislosť vo vzťahu k zamestnancovi, ktorý je dotknutou organizačnou zmenou postihnutý. Pokiaľ tvrdí navrhovateľ, že práca vedúceho registratúry nebola obsiahnutá v organizačnom poriadku, a preto toto miesto u odporcu neexistovalo, k tomu je potrebné uviesť, že organizačný poriadok odporcu zahŕňa jednotlivé odbory a oddelenia a neobsahuje taxatívny výpočet pracovných miest zamestnancov, ktorých odporca zamestnáva. Uvedené vyplýva z predložených dôkazov. Organizačný poriadok neobsahuje napr. pracovné miesta lekárov, sestier a rôznych TPH pracovníkov, pretože obsiahnuť všetky pracovné pozície najvyššieho zamestnávateľa v okrese v jednom organizačnom poriadku je nemožné. Zamestnávateľ pri takomto vysokom počte zamestnancov musí pružne reagovať na svoje prevádzkové potreby, ako aj zmeny legislatívy.

O tom, že miesto správcu registratúry skutočne existovalo, svedčí listinný dôkaz -dohoda o zmene pracovnej zmluvy [REDAKOVANÉ], ktorá je súčasťou súdneho spisu. V konaní bola odstránená aj ďalšia vytýkaná časť, keď navrhovateľ doznal, že miesto správcu registratúry mu bolo skutočne ponúknuté. Podľa jeho tvrdení toto neprijal z dôvodu jeho neexistencie. Skutočným dôvodom však bolo nižšie platové ohodnotenie ako mal na zrušenej pracovnej pozícii.

Pracovné miesto správcu registratúry u odporcu existovalo, bolo ponúknuté navrhovateľovi a po odmietnutí tejto pracovnej pozície ho vykonal iný zamestnanec, čím ponuková povinnosť odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi zanikla.

Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa, že namiesto neho bol prijatý nový pracovník [REDAKOVANÉ], k tomu je potrebné uviesť, že jeho pracovný pomer vznikol už dňa 1. 12. 2005, teda pred prijatím organizačnej zmeny zo dňa 20. 12. 2005. Tento bol prijatý na funkciu vedúceho obchodného úseku a obsahom jeho práce boli úplne iné činnosti, ako činnosti, ktoré vykonával navrhovateľ. Táto skutočnosť vyplýva z vykonaných listinných dôkazov a zo svedeckých výpovedí, konkrétne svedka [REDAKOVANÉ]. Podstatou však zostáva, že do pracovného pomeru bol prijatý pred vykonaním organizačnej zmeny.

Ak zamestnávateľ z dôvodu zvýšenia efektívnosti práce ruší určité pracovné miesto, môže dať výpoveď z dôvodu nadbytočnosti iba zamestnancovi, pracujúcemu na zrušenom pracovnom mieste, nie však inému zamestnancovi, ktorého pracovného miesta za písomné rozhodnutie zamestnávateľa o zmene jeho úloh, technického vybavenia, alebo znížení stavu zamestnancov výslovne nedotýka /rozhodnutie NS SR 3 Cdo/33/2008/.

Organizačná zmena sa týkala zrušenia troch organizačných odborov ich zlúčením do jedného novovytvoreného a teda organizačná zmena a následná výpoveď z dôvodu nadbytočnosti sa mohla týkať len zamestnancov, ktorí boli vedúcimi týchto odborov, pričom v zmysle cit. rozhodnutia o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný rozhoduje výlučne zamestnávateľ a súd nie je v tomto smere oprávnený rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať. Zamestnávateľ sa v tomto smere rozhodol, že nadbytočnými sú [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], t. j. navrhovateľ.

Súd má zato, že týmto boli splnené všetky vytýkané formálne nedostatky Krajským súdom v Košiciach predchádzajúceho rozhodnutia Okresného súdu Trebišov.

Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa podľa podania zo dňa 21. 5. 2013 je treba uviesť, že [REDAKOVANÉ] nastúpila do zamestnania v dôsledku prevzatia upratovacích služieb odporcom. Súd má zato, že vznikom a obsahom jej pracovného pomeru, ktorý vznikol dňa 28. 4. 2006 je nadbytočné.

Predtým ako nastúpila do zamestnania u odporcu, odporca riadne splnil svoju ponukovú povinnosť tým, že navrhovateľovi ponúkol miesto správcu registratúry, čo nie je rozporované ani samotným navrhovateľom, tento ponúknutú pozíciu odmietol pred vznikom pracovného pomeru [REDAKOVANÉ] a aj pri teoretickej existencii aj desiatky voľných pracovných pozícií, odporca nemá ďalšiu ponukovú povinnosť, ktorú už splnil ponúknutím primeraného zamestnania zodpovedajúceho navrhovateľovi. Povinnosť zamestnávateľa sa vzťahuje na ponúknutie inej vhodnej práce, nie ja ponúknutie všetkých pracovných pozícií, ktoré má k dispozícii s tým, že zamestnanec si môže vybrať splnením ponuky primeranej pracovnej pozície a jej neprijatím zamestnancom, ponuková povinnosť zamestnávateľa zaniká bez ohľadu na existenciu akéhokoľvek počtu pracovných pozícií.

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že odporca si ponukovú povinnosť splnil. Bolo nesporné preukázané, že [REDAKOVANÉ] bola prijatá na pracovnú pozíciu s úplne inou pozíciou ako mal [REDAKOVANÉ].

Pokiaľ ide o [REDAKOVANÉ], v konaní boli preukázané okolnosti vzniku jeho pracovného pomeru a v žiadnom prípade sa nejednalo o novoprijatého zamestnanca.

Pokiaľ navrhovateľ v konaní dokazoval prekrývanie sa pracovných náplní u rôznych zamestnancov s jeho pracovnou náplňou, k tomu je potrebné uviesť, že takáto situácia je nevyhnutným dôsledkom uskutočňovaných organizačných opatrení na akomkoľvek pracovisku, keďže dochádza pri racionalizácii práce k jej prerozdeleniu na iných zamestnancov, čím sa ďalším zamestnanci stávajú nadbytočnými. Takýto zamestnanci vykonávajú prácu, ktorú vykonali zamestnanci, ktorí sú po vykonaní organizačných zmien nadbytoční.

Navrhovateľ tvrdil, že z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], bývalého člena predstavenstva NsP a. s., vplynulo, že Nemocnica mala voľné pracovné miesta v čase skončenia pracovného pomeru s navrhovateľom, nakoľko však prijímanie a prepúšťanie zamestnancov bolo výhradne v kompetencii generálneho riaditeľa. Tento pri riešení

personálnych otázok zohľadňoval hlavne vlastné záujmy a konal účelovo tak, aby zabezpečil pracovné miesta hlavne pre svojich blízkych. Toto tvrdenie navrhovateľa sa nezakladá na pravde, pretože svedok vo svojej výpovedi tieto skutočnosti neuviedol, konkrétne neuviedol, že pri riešení personálnych otázok generálny riaditeľ zohľadňoval vlastné záujmy a konal účelovo tak, aby zabezpečil pracovné miesta hlavne pre svojich blízkych.

V danom prípade došlo nespochybniteľne k organizačnej zmene. Táto organizačná zmena sa priamo dotýkala navrhovateľa, zamestnávateľ riadne splnil ponukovú povinnosť, ako aj všetko ostatné hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede a preto je návrh navrhovateľa nedôvodný. Riadiac sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, súd návrh navrhovateľa zamietol.»

Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd sa v tejto veci vo svojom rozsudku z 25. februára 2015 v plnej miere odvolal na závery skutkové aj právne uvedené v odôvodnení rozsudku okresného súdu z 25. októbra 2013, s ktorými sa stotožnil.

Vo vzťahu k otázkam riadneho schválenia organizačného poriadku odporcu a nadbytočnosti pracovného miesta odporcu v dôsledku organizačných zmien súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci svoje závery podopreli o v konaní predložené listinné dôkazy (organizačný poriadok, pracovné náplne jednotlivých pracovníkov), výpovede svedkov stojacich v čase organizačných zmien v pozícii štatutárneho orgánu odporcu i jediného akcionára odporcu, ako aj poukazom na závery, ku ktorým dospel krajský súd v obdobnej veci, ktoré preukazovali legálnosť postupu odporcu pri konštatovaní nadbytočnosti pracovného miesta sťažovateľa a následnom podaní výpovede pre neho z tohto dôvodu nadbytočnosti. V súvislosti so záverom o splnení ponukovej povinnosti vhodného pracovného miesta odporcom súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci poukázali na v konaní vykonané listinné dôkazy, ako aj na v konaní uskutočnenú výpoveď samotného sťažovateľa. Splnenie ďalších podmienok pre podanie výpovede z dôvodu nadbytočnosti sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi nerozporoval.

Podľa názoru ústavného súdu zdôvodnenie rozhodnutia druhostupňového súdu, v ktorom sa tento súd v plnej miere stotožní s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu, vzhľadom na nevyhnutnú spätosť týchto rozhodnutí nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Bezvadnosť uvedeného stručného odôvodnenia preukazuje aj ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Z uvedeného vyplýva, že druhostupňový, resp. odvolací súd nebol povinný opakovať správnosť každého právneho záveru prvostupňového súdu o vecnej podstate predmetu súdneho prieskumu v sťažovateľovom prípade, ak sa s týmito závermi stotožnil (m. m. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 355/09, III. ÚS 351/09).

Záver ústavného súdu nachádza oporu tiež v ustálenej judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa odvolací súd pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (Helle c. Fínsko, 1997).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku z 25. februára 2015 vysporiadal s argumentmi sťažovateľa uvedenými v odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 25. októbra 2013 a zároveň zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné tento rozsudok potvrdiť.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že z obsahu rozhodnutí súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci vyplýva, že tieto na argumentáciu sťažovateľa predloženú v tomto konaní reagovali a svoje rozhodnutia (rozsudok krajského súdu z 25. februára 2015 a rozsudok okresného súdu z 25. februára 2013) založili na z ústavného hľadiska dostatočne odôvodnených skutkových i právnych záveroch.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že zo záverov vyplývajúcich z odôvodnenia rozsudku krajského súdu z 25. februára 2015 nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2015